

Sygn. akt VIII Gz 126/22

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Jacek Wojtycki

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2022 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku: (...) **z siedzibą w K.**

z udziałem: **1. (...) z siedzibą w B.; 2. (...) z siedzibą w B.**

o zawezwanie do próby ugodowej

na skutek zażalenia przeciwników na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 11 maja 2022r., sygn. akt VIII GCo 222/21

postanawia:

odrzuć zażalenie .

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 11 maja 2022 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy oddalił wniosek przeciwników o odrzucenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej.

Zażalenie na powyższe postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy wnieśli przeciwnicy zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucono naruszenie: **1)** przepisów prawa procesowego, tj. art. 184 k.p.c. w zw. z art. 199 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez brak ich zastosowania i oddalenie wniosku przeciwników o odrzucenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej, pomimo niedopuszczalności zawarcia ugody w postępowaniu pojednawczym było niedopuszczalne, **2)** przepisów prawa procesowego, tj. art. 184 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że wnioskodawca zmierzał faktycznie do zawarcia ugody z przeciwnikami, podczas gdy wszelkie okoliczności sprawy oraz przedstawione dokumenty jednoznacznie wskazują, że podjął on przedmiotową czynność wyłącznie w celu osiągnięcia skutku w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia, **3)** przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego przedłożonego do akt sprawy przez przeciwników, wykazujących, że na dzień złożenia wniosku o zawezwanie do próby ugodowej wierzytelność wnioskodawcy nie istniała wobec żadnego z przeciwników, niewzięcia przez Sąd I instancji pod uwagę faktu, że wnioskodawca nigdy nie zwrócił przeciwnikom potrąconej wierzytelności oraz w toku postępowania pojednawczego nie wykazał żadnymi dokumentami ani nawet oświadczeniami, że przedmiotowa kwota została przeciwnikom przez niego zwrócona, **4)** przepisów prawa materialnego, tj. art. 498 § 2 k.c. poprzez brak jego zastosowania, pomimo faktu, że w drodze potrącenia dokonanego przez wnioskodawcę zadłużenie przeciwników zostało umorzone, a tym samym wierzytelność wnioskodawcy przestała istnieć, **5)** przepisów prawa materialnego, tj. art. 366 § 1 k.c. poprzez brak jego zastosowania, pomimo faktu, że w drodze potrącenia dokonanego przez wnioskodawcę w związku z

ich solidarną odpowiedzialnością jako dłużników, wygasło zadłużenie zarówno po stronie przeciwnika ad. 1, jak i przeciwnika ad. 2.

Wobec powyższych zarzutów wniesiono o: 1) uchylenie zaskarżonego postanowienia i wydanie postanowienia o odrzuceniu wniosku o zawezwanie do próby ugodowej złożonego przez wnioskodawcę w dniu 27 grudnia 2021 r., 2) zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz przeciwników kosztów postępowania zażaleniowego, 3) zaliczenie na poczet opłaty sądowej od niniejszego zażalenia opłaty uiszczonej przez przeciwników tytułem sporządzenia i doręczenia uzasadnienia zaskarżonego postanowienia.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący zawarł rozwinięcie sformułowanych zarzutów, z przytoczeniem poglądów wyrażonych w judykaturze prawa cywilnego sensu largo.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Prima facie wskazać należy, że wniesione zażalenie podlega odrzuceniu jako niedopuszczalne. Zgodnie bowiem z treścią art. 394 § 1 k.p.c., zażalenie do sądu drugiej instancji przysługuje na postanowienia sądu pierwszej instancji kończące postępowanie w sprawie, a ponadto na postanowienia sądu pierwszej instancji zawarte w katalogu postanowień podlegających zaskarżeniu (zob. art. 394 § 1 k.p.c.). W świetle powołanego przepisu postanowienie Sądu I instancji oddalające wniosek o odrzucenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej takim postanowieniem nie jest. Nie jest to bowiem postanowienie kończące postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 394 k.p.c., ani też nie zostało wymienione w zamkniętym katalogu postanowień podlegających zaskarżeniu. Ustawodawca zdecydował się natomiast przyjąć dopuszczalność zażalenia m.in. na postanowienie, którego przedmiotem jest odmowa odrzucenia pozwu (art. 394§1 pkt 3 k.p.c.). We wskazanej normie prawnej nie znalazło się natomiast postanowienie, którego przedmiotem jest odmowa odrzucenia wniosku o zawezwanie do próby ugodowej. Nie ma jednocześnie podstaw do przyjęcia zaskarżalności decyzji w tym zakresie w drodze analogii. W tym miejscu należy wskazać na słuszny pogląd wyrażony w judykaturze, gdzie argumentacja prawna dotyczy zbliżonego zagadnienia i może znaleźć tym samym odpowiednie zastosowanie ad casum, tj. w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2010 r. (sygn. akt III CZP 10/10, system prawny Legalis) przyjęto, że na zarządzenie przewodniczącego o zwrocie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej nie przysługuje zażalenie. W uzasadnieniu tego judykatu podniesiono m.in., że w obrębie unormowania dotyczącego dopuszczalności zażalenia na zarządzenie przewodniczącego w przedmiocie zwrotu wniosku o zawezwanie próby ugodowej nie występuje - legitymizująca taką analogię - luka w prawie, przepisy o postępowaniu pojednawczym (art. 184-186 k.p.c.), podobnie jak przepisy dotyczące dopuszczalności zażalenia (art. 394 § 1 k.p.c.) są elementem kodeksu postępowania cywilnego od chwili jego uchwalenia; prawodawca świadomie nie ustanowił zażalenia na zarządzenie o zwrocie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej - podobnie jak na zarządzenia o zwrocie innych pism - manifestując w uzasadnieniach poszczególnych wersji projektu, że zażalenie na postanowienie sądu i zarządzenie przewodniczącego niekończące postępowania przysługuje tylko w wypadkach wyraźnie wskazanych w ustawie. Ponadto zasadnie w uchwale Sądu Najwyższego podano, że przy założeniu samodzielności strukturalnej i funkcjonalnej postępowania pojednawczego należy wykluczyć stosowanie do tego postępowania przepisu art. 394 § 1 k.p.c. w sposób odpowiedni, na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. - sprzeciwiają się temu przede wszystkim argumenty systemowe, gdyż nie można mówić o odpowiednim stosowaniu przepisów o procesie - a wśród tych przepisów ulokowany jest art. 394 - do postępowań normowanych także przepisami o procesie, a więc w tym wypadku do postępowania pojednawczego; przepisy te stosuje się wtedy wprost, jeżeli są do tego - wynikające z ich hipotez - podstawy. Ad casum - podobnie jak w odniesieniu do przedstawionego zagadnienia zaskarżalności zarządzenia o zwrocie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej - również należy stwierdzić (tak SN w uzasadnieniu uchwały op.cit.), że za dopuszczalnością zażalenia w tym przypadku nie przemawiają również dyrektywy wykładni prokonstytucyjnej i nie ma w kodeksie postępowania cywilnego także luki aksjologicznej, postrzeganej z perspektywy wartości konstytucyjnych, niezależnie od tego, że ograniczenia dopuszczalności zażalenia, zwłaszcza na postanowienia o niewielkim znaczeniu procesowym, mieszczą się w hipotezie art. 78 zdanie drugie Konstytucji.

W konsekwencji Sąd Okręgowy podjął decyzję jak w formule sentencji postanowienia (art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397§3 k.p.c.).